

Edicija
S A V R E M E N I
Knjiga br. 36

Beograd, 2022.
prvo izdanje

slika na naslovnoj strani
Lothar Dieterich / Enrique Meseguer ©

slika na poleđini
Michael Seibt ©

Knjiga je štampana na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u skladu je sa svim važećim propisima Ministarstva zaštite životne sredine Republike Srbije.

ALEKSANDAR P. MARIĆ

KOLOROS

BOŽIJI GNEV

PRVI DEO

SLOVENSKO SLOVO

KOLOROS

BOŽIJI GNEV

ALEKSANDAR P. MARIĆ

Izdavač:

Slovensko Slovo
Dubljanska 10, Vračar
sloslovo@yahoo.com

Urednik izdanja:

Lena Markuš

Tehnički urednik i dizajn:

Dušan Todorović

Korektura i lektura:

Redakcija Slovensko slovo

Štampa:

Art print

Tiraž:

500

ISBN 978-86-86039-99-6

Beograd, 2022.

*Ova je priča predskazanje i budućnost,
Ona je nešto više od fantastike,
Površinski protkana filozofijom,
Dodiruje raznolikost ljudskih sudbina,
I posledice oskudice čovečije svesti.
Zlo potiče sa vrha,
Slivajući se tako vešto i postajući čudovište,
U odelu razvrata,
Koje širi čeljusti podstaknuto iskrivljenim umom,
Da jednim zalogajem iskvari pregršt umova.
Kuda to vodi?
Kakav je kraj za one koji se suprostave čudovištu,
Odbijajući da podlegnu grehu?
Ima li u takvom svetu mesta za ljubav?
Ova priča pušta svoje nevidljive prste,
I svaki prst, ima svoju dušu...
Prava i neuzvrćena ljubav, oholost i gordost;
Osveta, vera, odanost, genijalnost i prijateljstvo;
Razvrat, poroci, mržnja, dobrota i oprost;
Trinaest prstiju bori se za svoje na šaci koja se zove...*

BOG

**„Nije ovo u davno vreme nego u buduće! I nije pre nas,
nego posle! I nije ovo kraljevstvo bilo, ono će biti!
Ili smo to mi sada, naslikani plodom nečije mašte.“**

Aleksandar P. Marić

ČUDESNI TROJAC U KRALJEVSTVU GRUNG

„**D**ragi prijatelji, vitezovi i ratnici, verne sluge našeg kraljevstva Grung, obraćam vam se punog srca kakvo može imati samo jedan nadahnut i zadovoljan vladar. Svim majkama i svoj deci, učiteljima i zanatlijama, stanovnicima koji mukotrpno rade da bi pošteno zaradili bristole, želim da vam zahvalim jer ste vi moje nadahnuće. Današnji dan, ponavlja se svake godine, ali ove, i gozba i užitak biće onakvi kakve niste videli u godinama iza nas. Živite u veselju! Slavite danas! Likujte i vinom zalijte sve što je naše kraljevstvo vekovima proživljavalo. Setite se naših velikana čiji su mačevi slamali neprijatelje! Ali se setite i onih koje zbrisaše hladna sečiva neprijateljska. Neka sećanje ne uprlja ono što u pola noći treba da bdi u vašim glavama.“ Blago zastade i otpi gutalj otrovnog vina. „Grung je iznad svih i iznad svega!“ Aplauzi i uskllici započеше odzvanjati. „Neka, neka...“ – umiri ih on. „Svima nam je znano da nema te oštrice koja bi mogla odmeriti snage sa našim ratnicima. Nema tog neprijatelja koji može zapretiti stabilnosti Grunga. Za to je zaslužan svako od vas, a i moja malenkost po malo.“ Kao da se zagrcnu od smeha. „Na ovaj divan dan u kraljev odred biće regrutovan novi član, pobednik igara!“ Opet radosni uzvici poremetiše mir. „Deca će učiti od najboljih! Majčinske oči trepereće od ponosa posmatrajući svoje junake. Naše princeze, devojčice, naše blago, navijaće za braću i drugare, bodriće ih neodoljivim glasovima!“

Otpi još jedan gutalj pa rukom očisti tamnu crvenu mrlju sa brkova. „Ali najpre, kao što rekoh, slavite i uživajte u gozbi! Razgovarajte i družite se! Naš je dom blagoslovio naš zaštitnik, Bog Koloros! Njemu u čast, budite srećni. Neka vaša usta osete najbolje ukuse, neka zubi prođu kroz najkvalitetniju divljač i neka nozdrve upiju rajske mirise morskih plodova! Nazdravimo našim lovcima zahvaljujući kojim se gostimo poput bogova!“ Svi podigoše čaše ka otvorenom nebu.

Sunce je puštalo duge zrake koji se prelamahu o gvožđe na ramenima i udovima ratnika. Putiri zasijaše kao zvezde dok njima nazdravljahu istrošene ruke, preko dugačkog gozbenog stola koji se razvlačio od mesta sa kog je govorio kralj pa sve do kraja gde se završavala bašta. U vazduhu se mešahu mirisi sveže pečenog i prženog mesa, životinjskog i ribljeg porekla. Otrovnno vino, koje tako nazvaše zbog neodoljivog ukusa, slivalo se niz grla svake odrasle osobe dok su deca ukrštala drvene mačeve veselo se igrajući.

„Živ bio kralj Arkan!“ – uzviknu jedan što seđaše prvi do kralja.

Svi iznova podigoše čaše i ponoviše Feniksove reči. Feniks je važio za vođu odreda, iskusnog kraljevog viteza za kojeg u Grungu kažu da toliko vešto barata mačem da bi mogao obezglaviti petoricu vrsnih neprijatelja žmureći. Takođe, svi su znali da je njegovo sečivo presudilo hiljadama ratnika i da se ono nalazi u koricama pod njegovim odorama čak i dok spava.

„Živ bio naš uzvišeni Feniks!“ – urliknuše ostali članovi odreda koji su sedeli poredani jedan do drugog pored Feniksa.

„Uzvišeni su samo Koloros i kralj!“ – uzvratilo on.

Vino im je već ošamutilo um i retko ko se nađe za stolom a da nije bio pripit. Naspram članova odreda kojih beše sedam, Bruks, Trod, Maximus, Striks, Ros i Lig, sedeli su šumski duhovi. Tako su nazivali lovce. A do njih, morski vuci ili ribari.

„Visosti, ako mi dozvoljavate da primetim, princ Kreon nije sa nama?“ – šapnu Feniks čija se kosa uredno kovrdžala iza ušiju spuštajući se niz leđa poput plašta kojim je bio ogrnut.

„Nije, ali će doći! Viola je otišla da ga dovede. Potpuno je nezainteresovan i nemaran,“ – odgovori Arkan čije je lice naboralo punih šesdeset godina.

„Naš mladi prestolonaslednik. Ne drži ga mesto...“ – promrmlja jedan lovac.

„Nije li takav i naš Feniks bio u mlađim danima?“ – uključi se još jedan te zasluži mrki Feniksov pogled ispod oka.

„Gospodo, ovo vam neću preporučiti ja već moj razum. Ne kušajte sreću tamo gde je nećete naći!“ – obrati se Maximus šumskim duhovima.

Lovce odlikuje izuzetna lukavost i želja za novcem. Nije ih teško potkupiti i dovoljna je kesa bristola da smesta pređu na drugi zadatak. Ali takvi su uživali veliko poštovanje u Grungu, bili su preko potrebni i od velike koristi kralju Arkanu, pre svega zbog potrebe za hranom i velike opasnosti koja preti iz okolnih šuma.

Oni se slatko nasmejaše i usne jednog od lovaca prsnuše par kapljica vina pred Trodov tanjir. Istog trenu sedmorica vitezova nađoše se uspravljeni, isukanih mačeva uperenih ka lovcima. Na gozbi zavlada neuobičajena tišina.

„Bojim se da u kasno podne ne poteče krv!“ – uzviknu Trod.

Lovci mirno, kao lude, kroz poluzatvorene oči škiljiše pravo u oštrice. Ostatak gostiju polako nastavi sa dosadnim i bučnim čavrljanjem.

„Sedite!“ – naredi Feniks primetivši kraljev nezadovoljan pogled.

Svi odmah poslušашe zapovest i posedaše. Oni su bili naročito poslušni i podređeni Feniksu, jednako koliko je on to bio Arkanu.

„Da li ćete vi ikada naći neki međusobno trpeljiv jezik?“ – upita kralj bez nade.

„Molimo za oprostaj! Vino nas je opilo i pomutilo nam umove,“ – odvrati lovac koji je započeo čarke i ostali se složiše sa njim.

Njegovo je ime Pir, a godine mu broje između dvadeset pet i trideset. Kažu da su to najbolje godine, kako za ratnika tako i za

lovca. Verovatno je baš zbog toga za šumske duhove Pir bio što i Feniks za vitezove.

Tada dotrča Kreon, da bi se odmah za njim pojavila zadihana Viola. Njeno lice poružnila je iscrpljenost a tamne fleke ispod očiju, od nenaspavanosti.

„Oče, ja više ne mogu sa njim!“ – reče ona hvatajući se za kolena. „Nepodnošljiv je. Zaboga, nema deset godina nego petnaest, oče, petnaest godina i još uvek je neobuzdano derišće!“

„Dođi, anđele moj. Dođi, sedi pored oca!“ – uzvratil Arkan sa nekakvim čudnim oduševljenjem.

Svi koji primetiše Violu, ustadoše kako bi pozdravili princezu. Njena je kosa bila duga i zlatna poput sunca, svojim vlasima je krasila svetlo lice baš kao što je sunce zracima krasilo nebo.

„Ali šta ćemo sa njim?“ – upita krišom gledajući u Maximusa, mladića vitkog stasa i lepih crta lica.

„Oče, može li me sada neko od njih učiti da mačujem?“ – zavijao je momak misleći na članove odreda.

Kralj pogleda Feniksa a on klimnu glavom davajući saglasnost.

„Koga bi ti hteo, junačino?“ – upita kralj.

„Maximus!“ – uzviknu dečak iz sveg glasa.

Maximus ustade kao iz topa, okrete se najpre ka kralju: „Vaše Veličanstvo, izvinite me.“ Duboko se pokloni, pa nakrivi telo i opet učini isto: „Princezo Viola.“ Zatim povede dečaka ka vratima koja vode u centar za trening i nestadoše iza ugla.

Viola razočarana jer je izabrao baš Maximusa, promrmlja:

„Razmaženko.“ Kralj to ču ali ne reče ništa.

„Dragi moj Fenikse, gde je naša lepa Amelija?“

„Još jutros ju je mučila glava, ostala je da odmori, ali nema sumnje da će se uskoro pojaviti,“ – odvrati Feniks blago se naklonivši.

„Oh sirotica!“ – prođe rukom preko čela. „Mogu li joj otići u društvo?“

„Dakako, Viola. Sigurno ćete joj učiniti veliko zadovoljstvo.“

„Bože, to je ništa do prijateljstvo! Za nju ja nisam princeza, zajedno smo odrasle, od malena naučene jedna na drugu, a evo, uskoro će nam dvadeset i tri godine.“

Viola ustade i udalji se iza kraljevih leđa ka stepeništu kojim se uspinjalo do viteških odaja.

Amelija je Feniksova sestra, sad već žena, zbog čije bi se ljubavi zamerio čak i kralju, prosto ju je obožavao. Za njene krupne plave oči kazao je da bi samo jednim pogledom povratile slepome vid. Voleo je da je gleda kako malim stopalima otmeno klizi krećući se dugim hodnicima, dok skladnim pokretima zavodi čak i drveća lišće. A kada je umoran do granica iscrpljenosti, tražio bi da mu tiho pevuši kako bi mu njen umiljat ton poput čarobnog napitka povratio krepkost. Za njihovu bratsko-sestrinsku ljubav znali su gotovo svi u Grungu, nema osobe koja bi se usudila da podnese njegov gnev ukoliko se Ameliji na bilo koji način zameri.

Lovci razvukoše među sobom svoje lovačke priče, prepričavajući pohode preko livada kroz šume, dok jedan stariji pokaza na ranu koju mu je godinama ranije zadala čeljust divljači. Vitezovi preteraše sa vinom kao što uvek i čine u ovakvim prilikama. Na kraljev zahtev, Pir poče govoriti o poslednjem lovu.

„Šumski duhovi, moram reći, iz lova u lov postižu sve zavidnije rezultate. Te glupe životinje, stvorene su samo da bi ih ubijali i jeli. Kakva bedna uloga na ovom svetu. No nismo mi tu da ih sažaljevamo, već da činimo ono što je naš Koloros predodredio. Da ih ubijamo i da se dičimo. Sinoć sam lično ulovio desetine bezvrednih bića. Čak sam i jednog medveda ubio! Dakle, biće krzna. Hvala Bogu Kolorosu što je stvorio te jadne žrtve našeg oružija da služe našim stomacima i ničemu drugom!“

Skoro svi su delili isto mišljenje sa Pirom. Svako biće a da nije ljudsko, smatrano je ništavilom. Naravno, bilo je izuzetaka koji se u ovim prilikama nisu oglašavali.

Kralj je zevajući vapio za popodnevnim snom, nakon što je napunio stomak, ali bi od velike važnosti da obavi važan razgovor

sa Feniksom. Oni ustadoše i izdvojiše se iza jednog krupnog stabla koje se povijeno nadnosilo preko stola, zahvaljujući kome su svi sedeli i ručali u hladu.

„Fenikse, jesi li spreman da prihvatiš ratnike koji nam stižu preko mora“ – zapita ga kralj.

„Naravno, vaše Veličanstvo. O čemu je reč i koliko će ih biti da ne dođe do zabune?“

„Ne mnogo. Saveznicima sam tražio nekoliko najveštijih! Zsigurno će poslati najbolje što imaju kako bi se dokazali, stoga ne verujem da će ih biti više od pet,“ – odgovori Arkan.

„Da li će učestvovati u igrama?“

„Naravno, ovim povodom su i pozvani!“ – uzviknu ushićeno.

„Večerašnje igre pamtiće se doveka!“

„Kako vaše Veličanstvo zapoveda. Ali ne mislite da će možda biti umorni od puta? Jasno vam je da je put preko mora dug i mučan. Odmor će im biti neophodan,“ – primeti Feniks.

„I imaće ga! Očekujem ih pre nego što ljudi završe sa ručkom. Igre počinju kad sunce zađe. A i meni će biti potreban odmor, stoga ću te još načiniti odgovornim da se tokom mog kratkog odsustva pobrineš da sve bude u miru.“

„Moj kralj nema za šta da brine,“ – izusti Feniks mirne glave i krenu se povlačiti.

Jedan od sveštenika pritrča uspaničeno, lica izobličienog od straha. Beše to jedan od mlađih sledbenika vere.

„Veliko poštovanje za vaše Veličanstvo i vas Fenikse.“ Progovori on te Feniks zastade i vrati se natrag.

Kralj i vitez ćutke pogledom zatražiše da kaže šta mu je po volji.

„Sinoć, vaša Visosti, pretpeh teške snove. Stojim iza toga da je to poruka našeg Boga Kolorosa.“

„Govori!“ – oštro mu naredi kralj.

Kralja nije odlikovala velika ljubav i saosećajnost kao što bi obični stanovnici mislili slušajući ga i posmatrajući. Njima bi

obično promaklo kako Arkan vešto prikriva sopstvenu ćud uklopajući se u kalup koji situacija zahteva. Jedino mu je ophođenje prema sinu i kćerci bilo iskreno i bez skrivenih namera. Čak i Feniks, oličenje pravde i ljubavi, uživao je njegovo lažno poštovanje. Ništa izuzev bahatih gozbi i slavni podviga nije moglo zadovoljiti kralja čineći ga srećnim i dobrodušnim.

„Preneću vam poruku umesto sna. Preterujemo sa lovom i ribolovom. Previše je nepotrebnih ulova, evo, i današnja gozba obiluje velikom količinom mesa koje će se po svršetku baciti. Mislim da Koloros želi da smanjimo narušavanje prirodnog ekosistema.

Kralj se zakikota, a Feniks pažljivo sasluša sveštenika.

„Oče, možda ste ipak prevideli te izvukli pogrešnu poruku iz vašeg sna?“ – zaključio kralj.

Sveštenik preblede kao krpa, a Feniks, kome se učini za potrebno da do kraja sasluša šta vernik ima da kaže, dade znak i sa ljubaznošću zatraži da čuje san.

„*Pomešaše se životinje sa ljudima, ribe na nogama napuštahu vodu. Oružjem nagrnuše na kraljevstvo i sve na volju Kolorosovu.*“

„To je taj tvoj san?“ – upita kralj, još jače se zacenivši od smeha. „Oprosti oče, ali imamo važnijih poslova sada. Vama želim mirnije snove ove noći. Odmorite,“ – dodade i ubrzo nestade nekud.

Feniks ništa nije odgovarao, ali se po odlasku kralja uznemireno uputio ka svom mestu do vitezova. Lovci su u to vreme odapinjali strele i onako pripiti pogađali mete. Vitezovi, takođe pijani, kao i ostali za stolom, zaspashe. Feniks, od malena priklonjen veri i crkvi, ostao je sam sa svojim mislima. Njemu je sveštenikov san dobro uzdrmao glavu, toliko da se u trenu otreznilo.

Sunce je pojačavalo svoju snagu i ubrzo ni razgranata krošnja drveta ne bi dovoljna da načini hlad. Svetlost se probijala stapaajući se sa vinom.

Nedugo potom pojavise se Viola i Amelija i sedoshe do Feniksa. Osmeh im je krasio milo lice, razvučen od uva do uva i izgledale su kao dve najsrećnije vile na svetu. Obe su imale lepotu

netaknutu i svežu kao neubran cvet koji cveta u obilju sunca i vode, obe mlade i čedne, na oko slične, a u suštini sasvim različite.

„Vidi šta znači imati drugaricu, Fenikse. Pogledaj seku! Kao novorođenče!“ – izusti Viola ponosito.

Feniks prigrli Ameliju i vedrim pogledom nagradi Violine reči.

„Zašto si zabrinut brate?“ – upita ga Amelija, uhvativši ga za ruku oseti njenu hladnoću.

„Samo ti se čini srećice moja. Malo sam umoran i ništa više a svakog časa očekujem dolazak vitezova iz susednog kraljevstva. Valjalo bi ih dočekati kako dolikuje,“ – odgovori Feniks.

Amelija je posmatrala gomilu ljudi koji su pili i veselili se. Primetila je da Feniks ne želi da kaže šta ga muči, a nikako nije mogla znati da to ima veze sa sveštenikovim snom. Lovci polako zauzimahu svoja mesta dolivajući novo vino. Viola je priželjkivala da se Kreon pojavi, ne zato što joj je nedostajao, već zbog Maximusa koji će neminovno biti sa njim.

Vitezovi su glasno pričali. Ros je bio ženskaroš, vešt zavodnik i harizmatičan mladić, kojeg ljubav nije interesovala kao ni religija. Lig je slično njemu voleo da bude u društvu žena, ali daleko da mu je išlo dobro kao Rosu. Lig nije imao uspeha kod žena pre svega zbog priča koje su samo njega interesovale a koje su se odnosile na geografiju. Uživao bi pričajući kako putevi znaju krivudati, zalaziti i nestajati iza dolina i potom se računati prema moru i prema šumi. Striks je po časti bio odmah iza Feniksa, najveštiji ratnik koga zanimaju samo borbe i podvizi. On beše strogo profesionalan od kako je stupio u odred. Kao što je dobro poznato da se među vitezovima mora naći barem jedan okrenut kocki i porocima, tako beše i u kraljevom oderdu, Trod i Bruks rado podlegaše upravo ovim porocima. Za Maximusa već rekosmo da je harizmatičan, ali ćemo ovome dodati još da je veoma častan i pošten. Viola je njegovo mlado i lepo lice okrivljavala za nemir koji je ispunjava u njegovom prisustvu. Iako je bila princeza, uzdržavala se i skrivala

simpatije prema vitezima, baš onako kao što to stidljive i povučene devojke rade.

Feniksa obavestiše kako su očekivani vitezovi stigli i on ne čekajući pohita do njih. Amelija i Viola razgovarahu o igrama.

„Sviđa li ti se neki vitez? Pogledaj ih kako su slatki...” – prošapta Viola, samo da bi zapodenuła priču o onome za šta je i sama bila vrlo zainteresovana.

„Znaš i sama da ne bi dobro završilo i kada bi mi se neki sviđao. Na sve njih gledam kao na Feniksa,“ – odgovori ona. „Ali se ti ne ustručavaj. Večeras bi mogla da pokažeš svoju ljubav Maximusu. Bodri ga! Bodrićemo zajedno.“ Neočekivano njen glas dobi tužniju nijansu. „Pusti mene. Ko će to znati..? Možda sam i prokleta. Kako drugačije objasniti da mi se do sada nijedan mladić nije makar malo dopao?“

„Draga Amelija, nikada čovek ne zna šta sutrašnji dan donosi.“

„A kamo li kako današnji dan može da iznenadi! Pogledaj nebo, bez ijednog oblaka, neumorno sunce, divota, Viola. Pod ovakvim svodom sva čuda su moguća. A kada ono potamni i kada se na njemu izrode zvezde, možda ćeš zagrljena sa Maximusom ležati na travi i gledati nebo.“ Amelija se slatko nasmeja.

„Čekaj da vidimo i ove nove vitezove! Feniks bi trebalo sva-ke sekunde da ih dovede,“ – primeti Viola.

„U pravu si. Uzmi malo, nabodi, zasлади se!“ – pokaza joj na vino i kolače.

Prođe četvrt časa bez ikakvih dešavanja i nečujno poput duha, ušeta Feniks vodeći sa sobom tri krupnija viteza.

Svi se umiriše i nesigurnim pogledima krenuše u susret novim licima. Vazduh postade teskoban od vrućine, a ceo vrt obasjan i svetao.

„Upoznajte naše drage goste!“ – uzviknu Feniks. Svi utihnuše i samo se gromke reči slavnog viteza mogahu čuti pored otkucaja sopstvenog srca. „Predstavljam vam Delfina, Pantera i Orla!“ – reče

on dostojanstveno. „Ove epitete zaslužili su zahvaljujući izvanrednim sposobnostima. Prvi do mene...“ – pa pogleda u onog kome je odgovarao epitet Orla, „ime mu je Obrad! Do njega odmah, Prijam! I na kraju Dario!“ – završi sa Delfinom.

Ljudi odmah počеше komentarisati Prijamove oči u kojima kao da je buktao plamen drevne vatre. Ten mu je bio taman a noge nalik rukama, duge i tanke. Kožu mu je prekrivala tamna odora a oko vrata nosio je nekakav privezak, koji su imala i preostala dva ratnika. Obradova pleća bila su osobito široka i bez premca će važiti za najšireg čoveka u Grungu. Poduži nos visio je, šiljat i blago nakrivljen. Njegova odeća beše takva da je leđa prekrivalo neko perje, imao je dugački mač i ništa više od oružja. Dariev izgled delovao je najmiroljubivije. Naličje mu je bilo čisto i belo, usne boje otrovnog vina, a oči crne kao noć, kao panterovo krzno. Oko svakog mišića, bio je zašiven pojas od konca i u svakom se nalazio jedan mali crni nož prefinjenog balčaka.

Delfina, Pantera i Orla dočekaše sa dobrodošlicom, ali oni odbiše da se pridruže gozbi i nastaviše da prate Feniksa ka odajama u kojima će biti smešteni. Dok su prolazili, nekakav čudan osećaj prostrujao je vazduhom čineći ljude omađijanim njihovom pojavom.

Kada na nebu svetlost poče polako da bleđi, dok je sunce naglo nestajalo iza planine, ljudi su se premeštali ka areni. Vitezovi su se uveliko zagrevali, pravila su bila takva da svi izlaze na megdan ponekom članu kraljevog odreda. Oni koji uspeju da nanesu poraz najveštijim vitezovima, dobijaju priliku da se sukobe međusobno i time zasluže počasno mesto u odredu.

Amelijino vitko telo skrasilo se pod božanstvenom haljinom od najmekanije svile koja je tako lako nalegala na kožu kao da se stapa sa njom. Ona se zaputila ka sobi princeze Viole. Spustivši se niz stepenište izašla je u uzan hodnik sa desne strane i sledila ga sve do zida na kome beše okačena slika vitezova. Još ne beše napustila viteške odaje a pred njom se pojavi izbor da skrene levo

i kroz dvorsku baštu dođe do Violinih odaja ili da skrene desno pa preko par duguljastih i krivudavih hodnika završi na istom mestu. Odabrala je desno kroz hodnike kako ne bi uprljala haljinu u vrtu. Ovaj put je vodio pored sobe gde odsedoše tri novopridošla viteza. Naravno, Amelija to nije znala, te je prošavši ostavila otisak očiju na velikim drvenim vratima koja behu zatvorena i na kojima se videše ratnici sa kopljima izrezbarenim u drvetu.

Kada stiže do Viole, zateče je lepu i doteranu, onakvu kakvu je dugo svet nije video. Koža joj je mirisala nekim prefinjenim voćnim mirisom koji je najviše podsećao na limun. Jedna drugoj udeliše po koji kompliment na račun izgleda i lepote, te odskakutaše u baštu gde dvoboji već uhvatiše maha.

Borilište je bilo dobro osmišljeno, blago usećeno u zemlju i ukopano u obliku povećeg četvorougla čije su granice premazane crnim mastilom, a spoljni deo koji beše uzdignut zauzimali su gledaoci. Ovde se smestiše princeza Viola i Amelija.

Zvižduci mačeva odjekivali su pred oduševljenim očima. Nebo je bilo čisto i ispunjeno zvezdama, iako je vazduh bio prohladan ali prijatan. Mesec je spuštao bledu svetlost na borilište i vrhovi mačeva sevahu obasjani mesečinom. Snage odmeravahu Lig i Panter. Preostali vitezovi stajahu poređani uz severnu ivicu borilišta a odmah iznad njih uzdizao se fino ukrašen balkon sa kojeg je kralj pratio tok borbe.

Lig je uspešno odbijao neumorne nalete Pantera, čije pokrete okarakterisашe kao nadljudski nestvarne. Njegovo se telo savijalo do granica pada, pa se ispravljalo i naginjalo u drugu stranu, dok je u trku pokušavao da zbuni i neočekivanim potezom iznenadi veštog viteza. Na Ligovu štetu išlo je to što ga umoriše misli više od baratanja oružjem. Nemogućnost da prozre šta će Panter sledeće učiniti, kao i da isprati svaki pokret njegovog tela koje je lebdelo u vazduhu kao pero kad zanjiše vetar, potpuno su ga onesposobljavali.

Feniks je zbunjenog lica pratio dešavanja, ponekad bacivši pogled na kralja, kao da aludira na kvalitet pridošlih boraca.